

Sundbos Plan, at sende Skuespillere ud paa Provinstourneer, vil jeg sige, at det er en meget tiltalende Tanke, idet det skulde kunne knytte Folk Landet over nærmere til det kongelige Teater. Men det er en Plan, der frembyder store Vanskeligheder, ganske særlig store Vanskeligheder, fordi man forlanger af det kongelige Teater, at det skal have et afvekslende Repertoire — man kan ikke der Ugen igennem give den samme Forestilling. Det vil altsaa sige, at der i Almindelighed ikke vil være Skuespillere at sende ud til saadanne Tourneer, idet man ikke kan undvære dem Ugen igennem, og skal man sende dem ud, saa de kun er borte en Aften og skal være til Disposition næste Dag, kommer der ikke det ud af det, som der skulde, naar der er Tale om en Tourné. I alt Fald kunde der ikke være Tale om noget saadant i Sæsontiden. Man kunde naturligvis gøre det udenfor Sæsonen, men det har ogsaa sine Vanskeligheder, bl. a. den, at Publikum i Provinsen ikke vil møde i Teatrene i Sommertiden, lige saa lidt som Folk herinde vil det. Jeg tror derfor, det er en Plan, som vil møde Vanskeligheder at praktisere; men jeg tror alligevel, at det er noget, man maa tænke paa, og man har jo ogsaa haft det i Tankerne.

Ja, jeg skal nøjes med disse Bemærkninger.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Avel Dam): Den Interesse, Forslaget har vakt, er jo efter Talernes Længde at dømme ret betydelig. Det glæder mig ogsaa, at der er en ret betydelig Enighed om en Side af Sagen, nemlig den, at man er misfornøjet med Tilstandene, som de er, at de er lidet lystelige, og at det kongelige Teater for saa vidt svarer til den Indskrift, som den har over sin Scene. En Forfærdelsesstemning rejste sig ved Tanken om, at man virkelig vilde sælge Holbergs Hus til et Varehus. Jeg maa tilstaa, at jeg vilde foretrække denne brutale Afgørelse af Sagen, og nærer ikke nogen Frygt for, at Kulturen af den Grund skulde gaa til Grunde, heller ikke, at det skulde gaa til Grunde, som man med aandelig Ret kan kalde Holbergs Hus. Interessen for god Kunst her i Landet er — som ogsaa det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersens Udtalelser tydede paa — saa stor og saa stærk, at alle de Mennesker, der er saa

begeistrede for Kunsten, vel nok kunde slutte sig sammen om at rejse den et Tempel, naar de først fik at vide, at det ikke skete paa andre Menneskers Bekostning, men at de, der ønsker en speciel Kultur efter deres Smag, selv maa betale det.

Imidlertid har vi dog gjort den store Indrømmelse til det bestaaendes Ret, som der blev talt om, at vi kun har foreslaaet foreløbig at bortforpagte Teatret, idet de mange mislykkede Forsøg paa at finde en rentabel Form for Statsdrift viser, at den kun er een Udvej, nemlig Privatdrift. Det er maaske endog at gaa noget vidt, naar vi foreslaar Teatret overladt paa billige Vilkaar eller endogsaa, at Staten i en Overgangstid skulde være med til at bære en Del af Underskuddet gennem et Tilskud, men vi vil forsvare det med, at det skulde være en Slags Konvertering af de Forpligtelser, som Staten har overtaget overfor de Mennesker, der er ansat ved en saadan Bedrift.

Derimod kan jeg paa ingen Maade give Bifald overfor det Forslag, at man skulde bede Københavns og Gentofte Kommuner om at give et Tilskud. Det blev begrundet med, at det netop var Beboerne her, der havde den største Glæde af denne Kulturanstalt. Men hvis det er Tilfældet, forekommer det mig, at et Tilskud fra disse Kommuner netop vilde komme Mennesker fra andre Egne af Landet til gode, thi Kommunens egne Beboere maa jo i hvert Fald komme til at betale selv, enten gennem høje Billetpriser — saa betaler enhver for sig selv — eller ogsaa, hvad man ynder mere i vore Dage, gennem Skatter, for at man ogsaa kan lade de Mennesker, der ikke kan komme i Teatret, som ikke har Raad til det eller ikke Lyst til det eller ikke Smag for det, betale for de andres Fornøjelser.

Naar det ærede Medlem Hr. Chr. Hansen saa stærkt fremhæver det kongelige Teaters store Kulturværdi, vil vi fra vor Side dertil sige, at vore Modstandere, der angriber os paa dette Punkt, altid forveksler Begrebet Samfund med Begrebet Stat. Vi mener ogsaa, at der er mange Ting, som er Samfundsopgaver, det vil sige naturlige Fællesopgaver, vel at mærke for alle dem, som interesserer sig for disse Opgaver, og som vil ofre noget for dem, men ikke Opgaver for dem, der blot skal